

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :

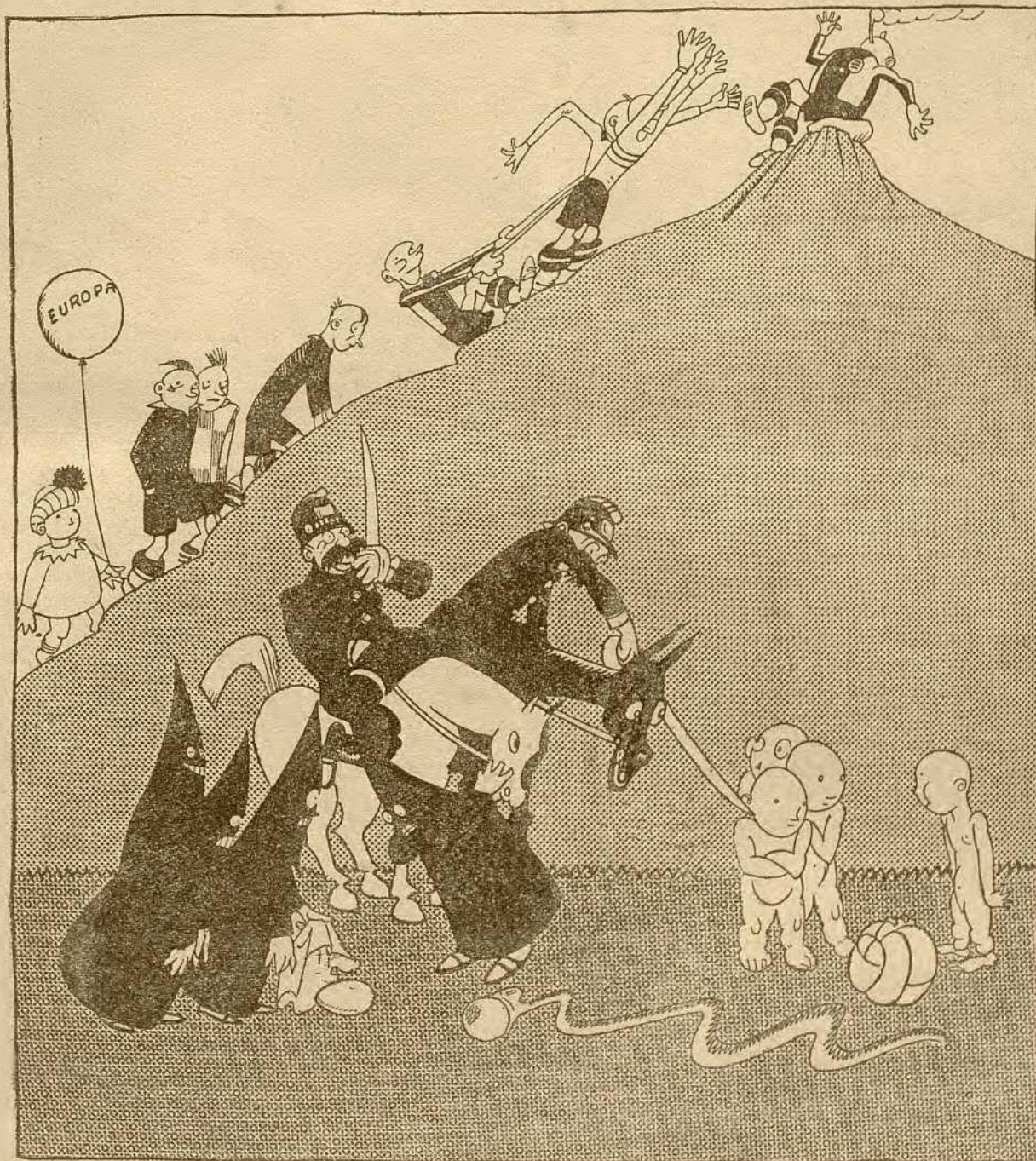
ANY IV — NUM. 116

APARTAT DE CORREUS 925

CARRER NOU, 45

BARCELONA, 28 DE GENER DE 1925

TELÉFON 2753 A

Els policies. — «Niños, si volvéis a pelearos, os obligaremos a jugar a puerta cerrada.»

Els nens. — Ai, noi! «Los federativos bien se barajan!»

Els federatius. — «Alto!» Nosaltres, si ens barallem, és en bé del futbol.

15 CENTS.

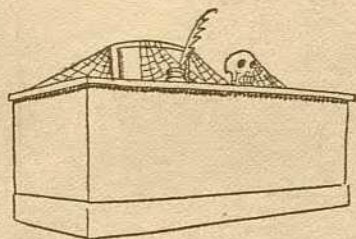
Misèries humanes

Una visita a la Federació

Cap de nosaltres hi volia anar.

—Són capaços de clavar-nos una coça—deia en Cuscunilles,— i segons amb quin peu ens la clavin, no podrem seure mai més.

Per fi, després de llargues deliberacions i de penoses discussions, s'acordà que el Mosso en-

carregat de la cacera de puces fos l'encarregat d'anar a la Federació a posar les coses en clar.

Proveït d'un bastó de punxa, amb un coixí al cul sota les calces, pel que pogués succeir, i d'una llauna de sidral concentrat, el Mosso encarregat... etc. va sortir de la Redacció després d'encarregar-nos sobretot que en cas d'una desgràcia no abandonéssim a la seva dona i als seus fills. L'acte va resultar emocionant. Fins en Dova, que té un cor de roca, va sanglotar sis vegades seguides i prometé suministrar mentre visqués un biberó de sidral a la criatura més petita del Mosso...

**

A la secretaria de la Federació hi havia en Moragas plorant com una Magdalena. Amb les llàgrimes d'en Moragas els papers es convertien en papers mullats i la tinta dels tinters s'aiguallia i vessava per la taula fins a tacar la catifa.

El Mosso encarregat..., etc.,

que és aficionat als melodrames, al veure un home que plorava es va enternir.

—Llordis?

—Lloro! —va contestar entre sanglots en Moragas.

—I què teniu?

—Tinc una pena que em rosega l'ànima i no em deixa viure. Sois discret?

—Soy reservado, excusado es decirlo —va contestar patèticament el Mosso...

—Doncs així em desfogaré amb vós.

—Vinga.

—Jo tenia un amic que me l'estimava com un germà. Es deia Rossell i era tendre com un anyell.

—Vatua ell!

—Un dia, per afavorir-me, va tenir la pensada de fer la llesca a un club, protegit per les circumstàncies. Vostè ja sap què són les circumstàncies, oi? Així, no en parlem més. I l'amic la va dinyar. En Cabot va dir que les *circunstancias mandaban* i que per fer la traveta calia no ensenyar l'orella, car del contrari pe-

rillava el bon nom de la Federació. Ja ho sent: el bon nom de la Federació!

—Sant Marc! Santa Creu! Santa...!

—Jo vaig indignar-me, però com que en Cabot va dir que, si no guillava en Rossell, ell dimetiria, em vaig veure en un compromís. La Federació sense en

Cabot, és un vaixell sense timó, una capsula de llumins sense llumins, una closca sense cervell, i imagini's si ara amb en Cabot fiquem els peus a la galleda, sense en Cabot què passaria?

—Sols de pensar-ho m'esgarriro!

—Doncs degut a això jo m'he vist obligat a fer el salt a l'amic

de l'ànima. En Cabot tornarà a ésser president i en Rossell, d'aquí un parell de mesos, dimetirà per motius de salut o perquè els negocis no li permetran exercir el càrrec.

—I per això plorava?

—Sí, perquè, qui em dirà el que tinc de fer d'ara endavant?

—En Patxot mateix.

—I ca, home! No veu que en Patxot només fa el que veu fer a en Forns?

—Doncs el millor és que faci el que li sembli.

—Ja riurem!

—Val més riure, que plorar!

El Mosso encarregat... etc. va despedir-se d'en Moragas i va guillar. Abans de sortir va fer unes quantes observacions. A la sala de Juntes en Cabot i en Rossell discutien; però sols va poder recollir les següents paraules: «Més ho és vostè!», «Vostè sí que ho és!», «Ja me les pagarà!», «Llengua, farà!...», etc. A la comuna hi havia en Pich, que se n'anava pel broc gros del pànic que tenia.

Però el que més el sorprengué va ésser veure l'Arèvalo que

amagava una colla d'eines per ajudar a ben morir en un armari secret que estava empotrat a la paret.

Quan va arribar a la Redacció i ens ho va dir, no ens ho volíem creure.

EL CONCLAVE

El Peregrino

Es de noche. Sopla el viento felino y huracanado. Suenan doce campanadas con tañido acompasado. La luna, estática, brilla clavada en el firmamento; la lechuza, en la espesura, da un grito que es un lamento. Quietud, silencio, mortaja, misterio, arcano insondable, inquietud en el abismo, soledad inescrutable. Un peregrino que avanza hacia mí con paso tardo, el hatillo en una mano y atado a la espalda un fardo, me observa el rostro y el júbilo ilumina su semblante.

—Sois Dova—exclama engrescado.—

Xoquémolsa, que es xocante!— Repuesto de mi sorpresa, escudriño su semblante, hurgo en su nariz, lo ensumo por detrás y por delante, mas no caigo, y al momento hace el «salt de la virosta» y exclamo medio demente:

—Vatua! L'«hombre-llagosta»!

—El mismo!

—Lo encontráis, acaso, mal?

—Lo encuentro...

—Qué?

—Paverías de solemne carcamal.

—Mas vos ignoráis, buen Dova, el cuál, el cómo y el quién, la intrínquilis de la cosa, la baja del parabién...

—Me astoráis!

—Yo no os astoro; sólo os canto las cuarenta

para bien de mi decoro.

—Yo me muero de repenta!

—Escuchad y tened calma.

—La tengo.

—Pues bien; oíd.

—Ya oigo.

—Pues bien, prosigo mi narración.

—Proseguid.

—Prestad atención.

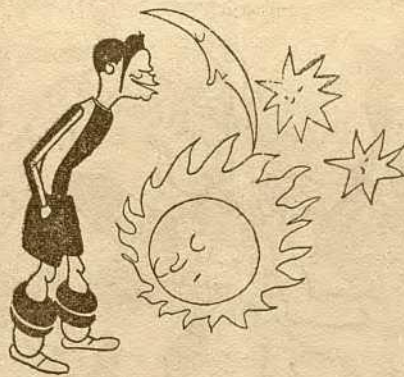
—La presto.

—Con interés?

—Elevado.

—Presto!

—Ya presto!

—El sidral sea alabado!

No interrumpáis!

—No interrumpo.

—Pues bien, pasmaros.

—Me pasmo.

—Callad tan sólo un instante,

Dova; no hagáis más el asno.

Sabéis tan bien como yo

que mi talle es vincladizo,

que un salto de trascantó

mío, causa tal hechizo,

que las niñas se intoxican

y las mamás se emulsionan,

los directivos repican

mientras los socios entonan. Sabéis tan bien como yo que poseo clientela, que cobro con carretó y paseo en carretela. Pues bien; estaba refiado de tirar de la rifeta dominando en el tinglado siguiendo al socio la veta, cuando de golpe y porrazo aparece el capitán.

—Eh? Qué decís?!!!

—Lo que oís!

—Pues bien, no n'hi ha per tant.

—Ja, ja! La risa me ahoga viendo vuestra buena fe. Y la propaganda?

—Qué?

—Que va a dejarme a la sopa, pues que llega precedido de tan fula propaganda, que me pelagra el cocido. El brillará más que yo, él hará más enrenuevo, y aunque haga el saltiró yo quedaré como nuevo. El reventará una red y endiñará un par de goles, y aunque haga un cabasset, a mí me tirarán coles. Volverá con el moquero a trespasar por l'encerado, y el socio de buena fe lo aplaudirá enajenado. Y yo, entretanto...

—Al rincón.

—Cual un «as»...

—De barriada.

—Se me acabó la tostada.

—Bien, no hagáis el ploricón.

Tened, pues, resignación

y la voluntad activa,

que yo os daré una inyección.

—No será una lavativa?—

El peregrino embozóse de nuevo en su capa parda, con el sombrero tocóse y huyó que hacía basarda. Graznó el mochuelo otra vez y sopló el viento de nuevo, y yo, como aquel que res, murmuré: «Vatua el huevo!»

Dova

EL CAS LLAUGER

—Ring! Riiing! Riiing!... El senyor Llauger?... Sóc en Taujà... Desitjaria tenir una *sentada* amb vostè... Agraïdíssim... A les deu... Molt bé; fins després.

Vàrem quedar en trobar-nos a les deu al Ritz a pendre cafè. El lloc em preocupava una mica, car un servidor, com a bon sindicalista, estic bastant tronat de roba; però com que ja m'havia compromès, vaig decidir-me.

Un barret de copa del meu pare que havia sigut cotxer i es conservava en bon estat (el barret), va venir-me de *perilla*. La

levita, ben raspallada, encara feia goig, i les sabates, amb dues capes de tinta, varen quedar com noves.

Vaig entrar al Ritz una mica encongit. Un senyor ple de galons va obrir-me la porta. Vaig ficar-me cap dins fins arribar a una espaiosa sala que hi prenien cafè una colla de senyors i senyores plens de brillants i de quincalla. Era l'hora del cafè-tango i del «chartreuse-dansant», i la flor i nata de la bona societat s'entretenia fent saltirons i bevent glops de cafè.

En una taula en Llauger pre-

nia un moka caracolillo i fumava cigarrets egipcis.

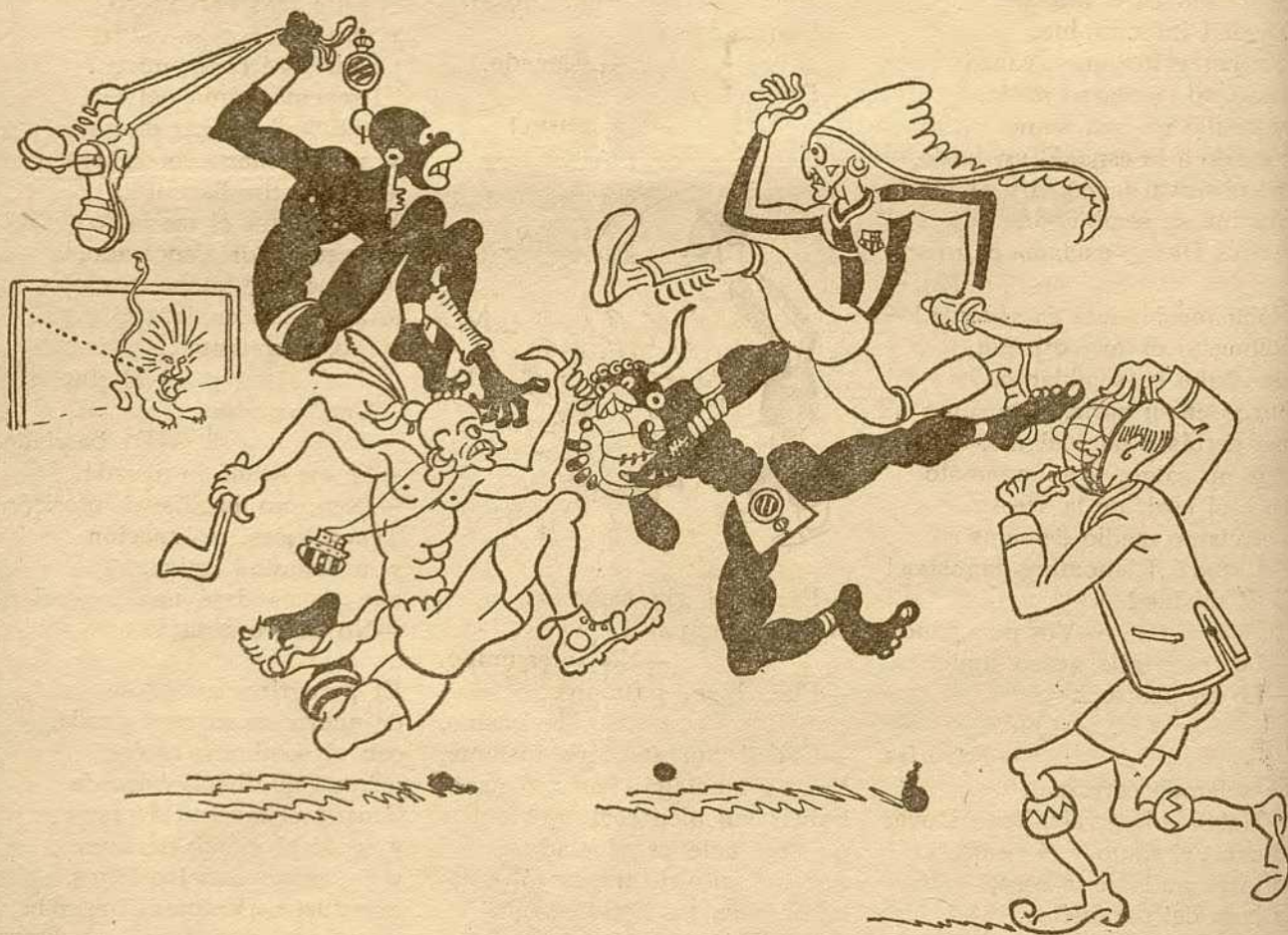
—*Hola, conde!* — va dir-me amablement.—*Acomódese i hónreme con su compañía unos instantes.*

—*Conde, jo?* — vaig preguntar-li baixet.

I a cau d'orella em digué:

—Es el costum de la casa. Aquí només hi vénen comtes i marquesos i nosaltres desentonàriem si no ens féssim una mica de *bombo*.

—*Encantado, mi amigo el vizconde Ligero, encantado de vuestra amena charla.*

—El que deuen pensar de nosaltres els estrangers després de la celebració del partit a porta tacanda.

—Tomaréis algo, mi buen conde?

—Rehusar sería grosería, gentil visconde. Con vuestro permiso apuraré una taza de exquisito moka y saborearé unos sorbos de néctar divino.

—Bravo, Taujà! —va dir-me baixet en Llauger.—Si segueixes així, donaràs el cop.

Va comparèixer el cambrer (a) garçon i va demanar-me què volia.

—Psh!—vaig dir fent el desmenjat.—Traiga un moka y cinco de la dulce, si puede ser que tape los espíritus.

Als cinc minuts en Llauger i jo fèiem el caca bevent-nos el cafè a glopets i contemplant el fum del cigar com s'enlaira.

—Amic Llauger, ara és qüestió d'anar al gra.

—Al divieso, más bien dirás, amigo conde.

—Prou!—vaig dir-li empipat.

—Deixem la comèdia i parlem del que ens interessa. Després ja tornarem a fer el lloro. Què hi ha de la baixa del «C. N. Alicante»?

—Què vols que hi hagi? Tinc la baixa en forma i sóc de l'«Español» amb tota legalitat.

—Doncs, i aquestes cartes que es creuen el «Barça» i l'«Alicante», quin fi tenen? Com és que l'«Alicante» diu que no tens la baixa en regla?

—Es que el «Barça» vol fer la guitza a l'«Español», i com que l'«Alicante» està amargao com don Quintín, aprofita l'ocasió per a fer-me la guitza.

—Però, estàs tranquil?

—Es clar que ho estic! Amb el permís de la Nacional a la butxaca, em ric de la Federació Catalana i del «Barça».

—I el que feien córrer?...

—Això és la mare de la criatura.

—Aboca.

—El dia del partit de «probables» i «possibles» al camp del

«Barça», la Junta dels degans es va enamorar de mi. Tot seguit vingueren proposicions temptadores, ofertes exuberants i promeses falagueres. Jo, de primer, vaig dubtar; però en La Riva em va dir que el que m'oferissin els altres, ell estava disposat a doblar-ho, i vaig decidir-me a desenganyar als del «Barça».

—Ara ho comprenc tot.

—Ja t'he dit que això era la mare de la criatura. Però no en treuran res. Per altra part, en Cabot i en La Riva estan a partir un pinyó; de manera, que d'aquí quinze dies ja no se'n parlarà.

El cambrer va acostar-se i ens interrompé:

—De parte de la marquesa de

Aguas Menores, me encarga le diga si se acuerda de que le reservaba los Rigodones de Africa para bailar-ho con usted...

En Llauger es va tornar groc i com un foll es precipità a donar excuses a la marquesa. Després tots dos es posaren a ballar fent cabrioles amb els peus i passos complicats.

Jo em vaig quedar plantat. Què tenia de fer? Tothom ballava menys jo. Per un sidralista, romandre plantat mentre els altres es divertien, era un desdoro... I vaig decidir-me a fer broma. Vaig començar a fer tombarelles per la catifa, cantant l'himne del País del Sidral, fins que em varen treure.

TAUJÀ EL SABIO

Conversa d'actualitat

—Cómo le va?

—Sí, miri: d'aquella manera. Medio higo, medio racimo.

—Ya pertenece al ramo de los desengañados?

—Cómo no, si este mundo es un mundo de monas, hombre! Que no veu que todo va de cabeza? Ara resulta que l'Alcàntara tornarà a jugar.

—Qué me dice?

—Lo que siente! L'Alcàntara ha fet les paus amb la Directiva

i tot està calmat.

—I l'Olivella?

—Això pregunto jo també: I l'Olivella?

—I qui ens respon?

—Ningú.

—Doncs ja estem frescos.

—Però jo crec que s'hi trobarà una solució.

—Vol dir?

—Vull dir. No s'ha provat que els millors davanters-centre són els mitjos ales i que els millors mitjos-centre són els interiors esquerra? Doncs per què un migdreta no pot ésser un bon defensa?

—No l'entenc.

—Sí, home. L'Olivella pot jugar de defensa i fer-ho espèrrentment.

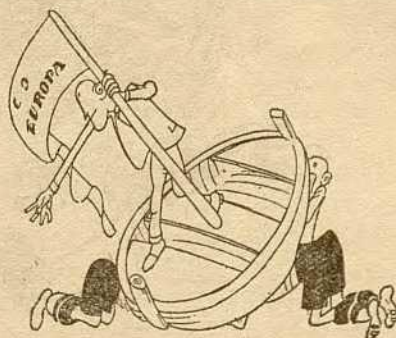
—Vatua! No hi queia!

—Doncs caigui i no es faci mal.

—Sóc feliç!

—Doncs jo li amargaré la felicitat. Sap en Llauger?

—Sí.

«L'EUROPA» FINALISTA

—Doncs en Llauger, en definitiva, es quedarà a l'«Español».

—I què?

—Com, i què? Que no sap que en Llauger tenia de venir amb nosaltres? Que no sap que en Llauger hauria sigut un puntal del «Barça»?

—Valga'm Santa Perpètua!... Així, la carta de l'«Alicante», era...

—Un cable!

—No em negarà que aquests de l'«Español» tenen el pare al calde.

—No l'hi negaré. Però tampoc em negarà vostè que abans li te-

niem nosaltres, però se'ns ha mort.

—Psh! Tampoc l'hi negaré.

—Doncs el millor és anar tirant i refiar-nos de la imparcialitat maquiavèlica d'en Cabot.

—Me'n refio.

—I d'en Rossell, què me'n diu?

—Fan córrer que era funest.

—Sí, però ens afavoria a nosaltres.

—No devia ésser tan funest com deien.

—Quasi segur.

L'ESQUIMAL DE GRATALLOPS

Els camps de «tennis»

A l'amic Remisa i als
sidralistes manresans.

El temporal enfurecido se calma, las dimisiones irrevocables son retiradas y el pagano socio va puginando con aquella buena fe tan característica; pero los campos de «tennis» subsisten dentro el futbol.

El llegidor em dirà que de prompte està conforme amb les primeres afirmacions; però que en veritat no comprén que és això dels camps de «tennis». Benèvol vaig a documentar-te.

A fora de l'urb barcelonesa, per *pueblos y villorrios*, com un modern *Don Juan*, el futbol fa estralls. No pot hom anar amb el tren, que no vegi terrenys de joc, però, malhauradament des de què la Junta del «Gratallo-penc» (Centre d'Esports) va descobrir el *secreto de la victoria*, es cometen molts abusos amb els camps de futbol.

El camp hauria d'ésser sagrat. Es l'església del deport de la cossa i per alguns indrets es veu menyspreuat desconsidera-

dament, sense tenir en compte el gran objecte a què resta destinat. No és sols el terreny de joc el *lugar donde se pega a los árbitros*, com deia en Masferrer, és quelcom més enlairat, quelcom més que un ciri d'en Walter.

El *secreto de la victoria*, abans

alludit, consisteix en construir un camp de joc d'uns trenta metres de llarg, per deu d'ample, aconseguir mitjançant bona mà dreta i escurament d'ermilla l'aprovació federativa del minúscul terreny, que per seguir la moda li diran l'«estadi» i entrenar constantment en el mateix als jugadors fins que arribin a atrofiar al joc, reduint-lo al mínim. Per exemple: el «pase» que en un camp corrent tindria deu metres, en el seu ha de tenir deu centímetres, el xut a gol que hauria d'ésser des de trenta metres, en el seu estadi resulta a *bocajarro* i així successivament. Fins he arribat a veure algun terreny que el centre coincidís amb el lloc de picar el *castigo máximo* d'ambues porteries.

I com és lògic, encara que vinguin els uruguais, és impossible que guanyin en les condicions esquifides que'ls imposa l'estadi. I els locals, com jugadors en miniatura dins el petit camp, saltin, boten, passen, xuten i el públic foll crida: «*Apa, Mariano! Vinga, Quimet! Em farem dotze!*» I a fe que ho aconsegueixen.

No hi fa res que quan surtin del seu camp tinguin resultats hecatòmics i empats angu-

D'una resenya. — «*Es un defensa estupendo, de emocionantes intervenciones.*»

niosos i que els jugadors, als deu minuts de jugar, bufin i espeterneguin de cansats. No hi fa res. La qüestió és guanyar a casa. Ja ho va dir l'Arèvalo:

«El público no quiere buen futbol, quiere gols.»

I el sistema sense patentar encara «Camps de tennis» és excellent i únic per obtenir *scores* ultrafantàstics que passin del cabasset clàssic.

Fuera el juego científico, que para nosotros no val, queremos, queremos goles, de chutazos o de panal.

Y si los chutazos no vienen, y los panales tampoco, piraremos de este campo y le calaremos foc.

I enfront els públics famèlics de gols, ha d'acudir-se al sistema miraculós per contentar-los, si bé el senyor Recrostons, president honorari del «Gratallopenc», opina que la supressió del porter contrari és un sistema que arruinarà als «camps de tennis».

Al tiempo.

IRÒNIC

lealtad acrisolada que disfrutem, ens ho priva.

Val més que cada llegidor, segons el seu temperament, hi faci la seva brometa i hi posi el seu comentari.

MARGOT,

la joven trans-siberiana

El que diuen els socis

EL «BLAU-GRANA»

Potser que em torni a treure l'escut de la butxaca!

EL «REALISTA»

Campeones de Cataluña, de España y... ¡Cómo no!

L'«EUROPEISTA»

Perdre amb el «Gràcia», *bueno*; però, això de perdre amb el «Barça»!...

EL DEL «SANS»

Llàstima que el partit contra el «Barça» no ens l'haguessin deixat fer a porta tancada!

EL «MARTINENC»

Sí, veurà, de vegades, un equip, perquè, etc., etc.

EL «GRACIENC»

Cinc a dos. Però havem guanyat a l'«Europa»!

EL «SABADELLENC»

Només cinc, perquè m'han fet llàstima.

EL «TERRASSENÇ»

Ja ho deia jo que el «Martinenç» me l'empasso!

EL SERENO DE L'ALTRE BARRI

GLOSSARI INCOHERENT

Les vint mil de l'ala

Com que el saber no ocupa lloc, en aquest món tot ve un dia o altre que se sap. Se sap per esport, per passar el rato, per distreure's; no per trobar-hi taps ni fer-hi safareig. Ara mateix, nosaltres, abocats al balcó de les lluites intestinals de la Federació (olé por el párrafo!), hem sabut dues o tres coses que tenen importància i no en tenen, segons sigui el temperament del llegidor.

Hem sabut que en Cabot ha retirat la dimissió, amb la condició de què en Rossell desaparegui per sempre, per aconseguir lo qual s'ha trobat una solució.

D'aquí un quant temps en Rossell s'encostiparà i per motius de salut renunciarà el càrrec de federatiu imparcial i conscient.

Té importància això? En té? No en té? Qualsevol ho sap.

El senyor Cabot vol de totes

passades convertir la Federació en un Institut d'Orientació Futbolística. Vol que tothom sigui bon minyó, imparcial, condescendent, generós i equànim. El senyor Cabot serà el missioner i els altres faran d'ovelles, i si un dia es protegeix a algú, serà amb tiento i sense moure enrenou.

Una altra de les que hem sabut, és que el tresorer dimitit de la «Fede», senyor La Riva, va recollir la part de taquillatge del partit del diumenge fent-se valer el títol de tresorer... i que el que l'hi negava allegant que l'«Espanol» tenia pendants d'ingrés unes vint mil peles de resultes d'altres taquillatges, va tenir d'afluixar cregut de què al senyor La Riva, com al senyor Cabot, tampoc li havien admès la dimissió.

Si fóssim murmuradors o xafarders o enredons, hi faríem olla. Però la bona fe i la fama de

En el número de la setmana vinent publicarem el drama «pirandellà»

:: MAQUIAVELISMES ::
original d'en Dova amb il·lustracions d'en Castanys, que farà trobar i ploure i fins potser pedregar.

¡Ansiedad! ¡Emoción!

¡Conmoción! Olla!

II CONCURS DEL «XUT!»

En el número de la setmana vinent i el següent publicarem els darrers treballs del

II CONCURS DEL «XUT!»

Seguidament el Conclave es reunirà i escollirà.

Ja en parlarem.

Tonky!

(ANECDOTA)

No fa pas gaires mesos que un equip del «Barça», compost de catalans i pepes angleses, va fer un partit a Manresa, guanyant per 2 a 0. Això no tindria res de particular, si no fos que durant la celebració del mateix, va haver-hi un petit incident, que és curiós relatar-lo.

Un sidralista que viu a Manresa i que per cert té molt bona cultura, doncs maneja més llengües que un «matarife», va anar amb uns companys a veure aquell partit. Durant el mateix, el noi anava fent gala del seu saber insultant a tots els jugadors amb paraules estrangeres cregut que d'aquesta manera no l'entendrien i de passada ell disfrutava amb els seus companys traduint-los-hi les paraules insultants que deixava anar.

Fou en una topada contra un jugador del «Manresa», que el xicot deixà anar:

—Apa, *tònky*!

—Què vol dir això?—li preguntà un dels seus companys.

—Això vol dir *burro* en anglès, saps...? Com que ells no ho entenen...

En aquell moment se sentiren uns cops talment com si en aquella hora cridessin el vigilant. Era una de les pepes angleses que va sentir la paraula ofensiva, i que li estava donant amb anglès unes quantes bufetades.

Es veu que el sidralista no sabia que en l'equip del «Barça» hi juguessin anglesos i que la paraula que va dir era de les més insultants per ells.

I pensar que els jugadors d'aquí ja s'acontentarien amb aquesta!

EL NOI DE LES CORTS

Borsa de cotització

«Saltos de magnesia Hombre-llagosta»	102	%
«Tanques Carulla»	96	%
«Zamoranas»	a la par	
«Miniaturas Barrachina»	93	%
«Antigüedades Torralba»	88	%
«Canteras Pedret»	a la par	
«Tarifas, presupuestos y proyectos Piera»	a la par	
«Vagones-capitonés Zabala»	90	%
«Despejes Cabedo»	95	%
«Energía porteril Platko»	a la par	
«Walter's Closets»	a la par	
«Martingalas científicas Planas»	93	%
«Escapadas de Conill de Bosch»	97	%
«Hechuras Sastre»	93	%
«Tohallas Estruch»	95	%
«Peinados Cros, S. A.»	96	%
«Despejes grimegiales Serra»	a la par	
«Anónima de velocidades Alcázar»	a la par	
«Grabados Olivella»	96	%
«Scores garantizados Llauger»	97	%
«Rondalles Comte l'Arnau»	101	%
«Despejes de sacatapus Massaguer»	a la par	

Molt enrenou, i total res. Aquesta setmana són escassos els valors que no han sofert variació. Qui un enter, qui una dotzena, tots han sofert puges i baixes.

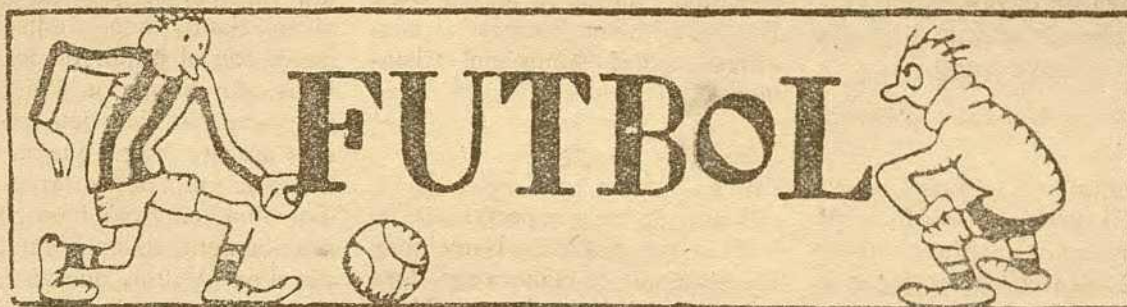
No ens sorprèn que els «Saltos de magnesia Hombre-llagosta» hagin guanyat dos enters. Ni tampoc ens sorprèn que els «Canteras Pedret» n'hagin guanyat quatre. El que ens atabala i ens fa rodar el cap, és que els «Antigüedades Torralba», que tothom donava ja per perduts,

hagin pujat fins a 88, cosa que semblava impossible.

Els «Rondalles Comte l'Arnau» es cotitzen a 101, lo qual no deixa de constituir un *record*, si es té en compte el poc temps que fa que es cotitzen.

Els «Scores garantizados Llauger» han fet una baixa insospitada que ens temem deu ésser influenciada per la quantitat de plets que pesen damunt de l'empresa.

HAU PASSA HAJEURE

SANS — ESPAÑOL

Sembla mentida i és veritat. Aquell equip que el diumenge passat, davant del «Barça», va jugar cohibit, amb intencions pacífiques, sense encaparrar-se gaire amb el que feia, davant de l'«Español» va abocar-hi tot el seu saber i el seu entusiasme, i no va guanyar perquè l'*Hado*, poca-solta com de costum, li va fer la guitza.

El bon públic «sansense», que cada vegada que exclamava «ai!» s'empassava una esclofolla de cacauet, va rebre una sotragada que el va desenganyar. Es va convèncer de què, a més de les circumstàncies, l'«Español» també posseïa la voluntat de l'*Hado*.

Asseguts a la barana d'una llotja destinada als periodistes, als parents dels periodistes i als amics dels periodistes, nosaltres seguirem les incidències del partit guipant entre un *hongo* i un xamberg, per sobre les espatlles d'uns quants espectadors. Per això, si, al ressenyar el partit, se'ns n'escapa alguna, dissimulin i facin-se càrrec de què estàvem situats a un nivell inferior que el «Metro».

Al començar ens sorprengué la davantera del «Sans». En Tonijuan, més feréstec que un tigre de Bengala, que un lleó de la Martinica i més ràpid que un coet, com un castell de focs artificials, cada vegada que arribava davant de porta marcava un *shimmy* amb en Rini, que en

Zamora es veia precisat a posar-se ulleres fumades perquè no li rodés el cap. En Feliu, que al costat d'en Rini és el Petroni del «Sans», hi treia el nas de tant en tant i com un estol d'odalisques feien la papallona davant d'en Zamora, que no s'hi veia de content.

I la davantera de l'«Español»? I en Llauger? I el mig-centre? Si vostès em fan aquestes preguntes, em posen en un compromís, perquè no els vaig veure. I el més estrany és que hi eren. Vet aquí una cosa que no me l'acabo d'explicar.

En Pedret, tal com nosaltres vàrem pronosticar, d'ençà que

té la carboneria s'ha tornat més negre, però segueix enganxant les pilotes com abans.

A l'acabar la primera part, els jugadors de l'«Español» varen ésser sermonejats de valent per en Zamora.

El sermó d'en Ricard devia fer efecte, car, al començar la segona part, la davantera de l'«Español» va transformar-se en una davantera perillosa. En Pelaó, en Caicedo i en Trabal començaren a posar pilotes a la disposició de la davantera, i en Zabala, en Mauri i en Llauger a xutar i a fer equilibris com uns illuminats. Jo, que sóc de Gratallops i he viatjat des del Pla de Cabra a la Bordeta i que posseeixo tres llengües, el mallorquí, el caló i el municipal, vaig restar parat davant d'aquell joc *arrollador* que feia posar la pell de gallina a en Pedret.

«Mauri, no!», cridaven els «sansenses», desesperats, tement per la salut d'un defensa. «José-Luis, mateu-lo!», clamaven cada vegada que veien a tres dels seus sota la panxa d'en Zabala. Res hi valgué. Una «bimba» traicionera es va encolomar a la xarxa d'en Pedret i l'empat va ésser un fet. L'empat va donar ànims als «españolistas» i als «sansenses», però com que fins en Mallorquí va treure faves d'olla i en Zabala es va decidir a guanyar-se el jornal, el domini dels blanc-blau va persistir.

A les acaballes el «Sans» va tornar a envestir, però com que cada vegada que tenia el gol se-

El dissabte, dia 24, va sortir el primer número del setmanari de xafarderia política i actualitat ciutadana

EL SENYOR CANONS

que es fum de la virolla i sempre en té una per dir.

EL SENYOR CANONS

és fet per una colla d'escriptors festius de nomenada, alternant amb uns quants de la primera volada i il·lustrat per la flor i nata dels dibuixants catalans Cornet, Opisso, Junceda, Castanys, Mallol, etc.

Li recomanem que cada dissabte li dediqui 20 cèntims i no s'en penedirà.

gur pifiava un davanter, en Vela va mirar-se el rellotge i va dir que ja n'hi havia prou.

*
**

El públic del «Sans» no va cridar. Ni quan en Vela feia una planxa ni quan en Mauri envestia a en Pedret, va engegar la caixa dels trons.

El sexe dèbil va ésser l'únic que va desentonar. Hi havia damiselles «sansenses» que es volien menjar el fetge d'en Vela i volien torrar a les graelles la còrpora d'en José-Luis.

Però com que tot va acabar bé, el millor és no buscar tres peus al gat.

ESQUIMAL DE GRATALLOPS

BARCELONA — EUROPA

L'«Europa» ha dominat durant quasi tot el partit i l'«Europa» ha perdut per 3 a 1. Causes d'això? Si fóssim *conscientes*, diríem que s'explica per la *guigne* que durant aquesta temporada persegueix al club gracienc, i si fóssim supersticiosos assegurariem que és degut a què el camp de Les Corts està embruixat; però com que, a Déu gràcies, ni som *conscientes* ni som supersticiosos, sinó que som únicament i exclusiva sidralistes, que equival a «vidents», direm que si l'«Europa» va perdre aquest partit, que era ben seu, no fou degut més que a la fredor social gracienc. En el camp de Les Corts, diumenge, hi havia més de tres mil «europeus», freturosos de veure guanyar al seu equip, i no obstant això, cap bona jugada dels blancs fou aplaudida, ni cap crit encoratjador sorgí de la boca llur. I nosaltres, al comparar aquesta fredor gracienc amb l'entusiasme del públic blau-grana, que fins les pifiades d'en Torralba li feien

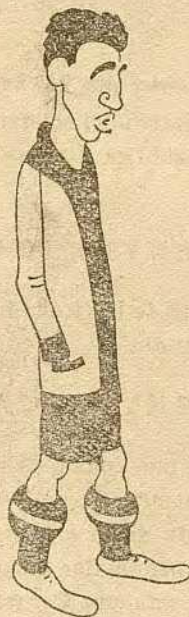
exclamar: «*Viva tu mare! Olé!* Ets lo millor que corre!», nosaltres, diem, somriem tristament...

*
**

I ara, anem per parts.

El segon gol del «Barcelona» fou protestat de manera sorollosa pels de Gràcia, i fins en Montes, en un *arranque* que no sabem si qualificar de còmic o de ridícol, es retirà del camp. El gol era vàlid? Indubtablement. La pilota, empesa per un cap blau-grana, anà a parar dintre la porta, i una mà «europea» la tregué amorosament. Res, doncs, més vàlid que aquest gol; però, oh voler dels *hados!*, un altre gol blau-grana, el que tancà la sèrie, fou iniciat en ple orsai, i ni una sola protesta brollà d'entre el públic...

I passant als jugadors (després de passar per alt, sense comentaris, un penal que va fer en Walter, i que en Vilalta no xiu-

*En Pelli, que va tornar a des-
tapar-se el diumenge al camp
de Les Corts*

là), tindrem el gust de felicitar a en Sami, que, indiscutiblement, fou el millor de tots vintidós. En Sami fou l'autor, diguem-ne material, dels tres gols, junt amb en Sagi, que va tornar a tenir una bona tarda... En Torralba, en Solà i en Sancho, senzillament, dolentíssims, al revés d'en Walter, que va ésser el que evità que el persistent domini «europeu» es materialitzés al marcador.

Dels graciencs, el millor en Pelli. En Pelli tornà a ésser l'enorme extrem que tant va contribuir a posar el títol de campió als peus de l'«Europa» en temps no molt llunyans. El restant de la davantera estigué també bé, donant la sensació d'un *forward* terrible, que diumenge vinent pot tornar el cabasset memorable a l'«Espanyol»...

En Cella, el fràgil, molt bé. Seguint a aquest pas, l'«Europa» aviat tindrà un interior complet, i amb ell, potser, retrobarà el secret de l'encolomar els cabassets que amb tant d'èxit començà a repartir a les primeries del campionat darrer.

X.

TERRASSA — MARTINENC

El resultat que obtingué el diumenge el «Terrassa», no va causar cap sorpresa a ningú. Era d'esperar que el «Martinenc» sucumbís com tots els herois predestinats i el club egarenc s'afermés en el segon lloc de la classificació del campionat d'enguany.

En Pedrol va fer jugades magnífiques que conquistaren el públic al seu favor. De tota la davantera del «Terrassa», fou el millor. I ésser el millor d'una davantera que tots ho fan prou bé, és un gran elogi.

Del «Martinenc», en Vilar i

en Rodríguez varen ésser els millors.

Terrassa està d'enhorabona. L'equip que la representa és el més rodó del grup «A», i si bé no es destaca cap fenomen, tots onze aconseguen un conjunt admirable.

Duro y a la cabeza!, i qui diu a la cabeza, diu al segon o tercer lloc, que per ésser el primer any no es pot demanar més.

SABADELL — GRACIA

Vàrem enquibir-nos a la llotja de la premsa com vàrem poder. Als pocs moments d'estar-hi instal·lats, va comparèixer un senyor a fer l'escrutini: «Vostè, qui és?» «Home, veurà, jo... tinc un amic que és parent d'un conegut d'un subscriptor de la *Cornada...*» «Fora immediament!» L'interessat no va tenir altre remei que guillar. «I vostè?» «Home, jo sóc del XUT!» «Bravo! No hi ha res a dir.» Va seguir inquirint la personalitat de cada u i als cinc minuts a la llotja de la premsa s'hi estava ample i còmode, sense empenyes ni convidats neules. L'inquisidor, abans d'anar-se'n, ens va allargar el següent paperet:

«SPORTSMEN! — Absteniu-vos de comprar i llegir, per dignitat, periòdics com la *Jornada Deportiva*, *Deportes*, *Liberal* i *Vanguardia*, que tergiversant la veritat, atribueixen l'èxit del primer equip del «Sabadell» sobre el del «Terrassa», a la brutalitat que, segons ells, empraren aquells jugadors, mancant descaradament a la veritat.»

Amb l'inquisidor no hi trobàrem res a dir, car la llotja de la premsa, al pas que anem, serà aviat de tothom menys de la premsa; però el paperet ens va molestar, amb tot i no anar per

nosaltres. La passió fa pujar moltes vegades les sangs al cap i no és la Junta d'un club la més indicada per tirar en cara la parcialitat als altres.

Els del «Sabadell» varen sortir al camp a fer gols. El partit va ésser un «maremàgnum». La poca-solta del «Gràcia» i el desordre dels mitjos del «Sabadell» no era lo més apropiat per a que el públic pogués presenciar un partit bonic. En Muntané xutava a gol i ell va ésser el que va desorientar a en Palau. Com que el porter del «Gràcia» és supersticiós, el veure una solitària que li xutava a quatre passes, li va agafar mania i no va fer res més de bo en tot el partit.

En Palau, abandonat com un porter al mig de l'arroyo, es va avorrit veient que no podia donar l'abast, per més cabrioles que fes, i va deixar-ho córrer tirant-s'ho a l'esquena.

En Castillo va arbitrar d'aquella manera, però altres vegades l'havíem vist arbitrar pitjor.

TUPI NAMBA

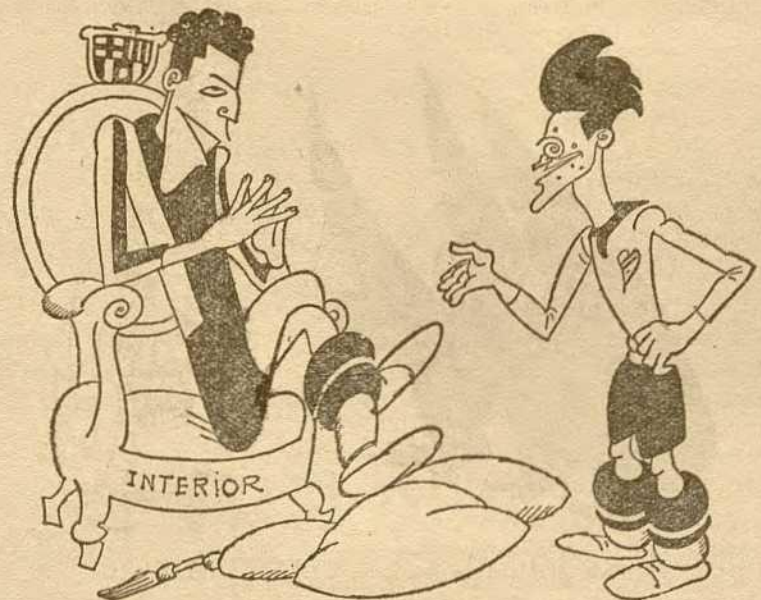
Si us interesseu per la cultura de Catalunya, heu de saber quins són els homes que la representen. Per a conèixe'ls i saber el que fan llegiu

Les Lletres Catalanes

que serà l'única revista del nostre país que viurà al dia.

El campionat lleidatà

El començament de la segona volta, ha estat falaguer per al «Joventut», puix amb un equip de 6 suplents ha endinyat als «merengues» de Borges 4 gols més bonics que'l sol (fa ja setanta dies que no li hem vist el pèl, al sol, eh?) i que a no ésser per en Rubio, porter, el resultat hauria estat, almenys, d'una dotzena.

Olivella.—Vatua! I a on seuré jo?

Alcantara.—T'hauràs d'espavilar. Si em vols creure, entorna-te'n a l'«Europa», que això és la lluna!

Recomanem al senyor Gamper que vingui per aquí, puix podria molt ben ésser que li agradés alguna pinta de la nostra davantera, però que no s'en-

redi amb Lletjos, perquè seria capaç de rifar-se'l des dels ganxos de les ulleres fins als cordons de les sabates.

UN PRETENDENT DE LA LOLITA

CICLISME

(SOBRANT DEL NÚMERO PASSAT)

(Com hauran vist els nostres llegidors, de primers d'any tenim canviat l'encarregat d'aquesta secció i els seus components. Creiem que posaran al corrent de tot als nostres aficionats sidralistes.—EL KEFA)

COPA BENEDID

Del diumenge al migdia que la xicota té un desmai forçat cada cinquanta segons. Quan en Dencàs li digué que en Tresserres «nano» havia guanyat la cursa, li devingué el primer.

No és pas perquè hagi tingut la debilitat d'un enamorament; és per una gran pena. Té la pe-

na de què en Calixte, passant a segona categoria, tindrà de lluitar amb els de primera categoria i el mataran de viu en viu.

Els seus disset juliols són poc per un cos fer estralls.

Si comença a *chupar* caliqueños i anar a dormir quan punteja l'alba com el seu proper antecessor, està al pot l'infeliç marrec. En canvi, si conserva bé el pamet (de cames), serà més fenomen que tots els de la família. Diumenge ens demostrà una vegada més que el seu *sprint* curt és més ràpid que un «xisto» d'en Dova.

En Margaleff, en Calvo, l'Ortega, en Giménez, en Busqué i

el pàrvul Vendrell, que arribaren en compacte escamot, es quedaren torrats de veure que en Tresserres fóra una «estrella» més, de les moltes que manquen entre els nyèbits.

La família Tresserres, composta d'un pare, tres fills i dues filles, que esperaven al *vencedor*, no hi cabien de contents.

En Benedid també estava contentàs; som tan innocents, que encertem el per què.

**

Sabem que les entitats del «Català» i «Montjuïc» han renovat les Junes. No donem a la publicitat els cognoms dels components, perquè encara no havem rebut la nota que tenen per costum enviar-nos.

BARTRONS

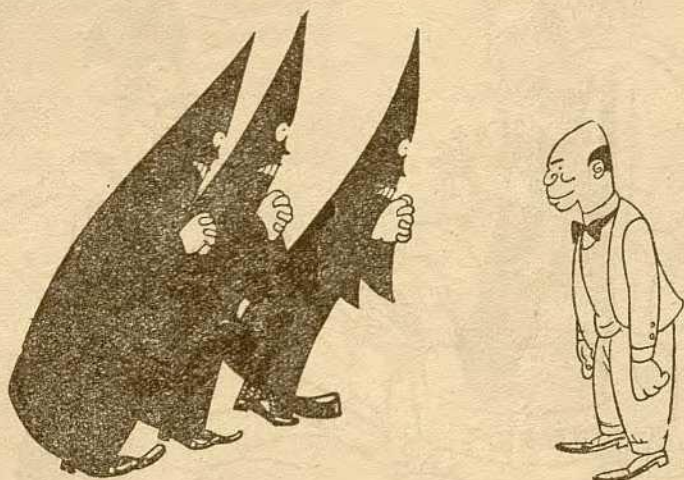
DARRERA HORA

Una hora després d'haver sortit al carrer aquest número, en Pedal ens ha portat una candidatura, que és la que ell creu que pertany a la nova Junta de l'«Esport Ciclista Català».

Nosaltres no responem del lapsus ni del cap d'en Pedal si no és aquesta Junta la que es nomenà el diumenge:

President, Graupera; vice-president, Graupera (fill); secretari, Queralt; vice-secretari, Tena; capità excursions, Martí; director butlletí, Sorder; comptador, Roqueries; tresorer, Roqués; vocals, Sulé, Melà, Prats, Sicart i Ullés.

B.

«SÚPLICAS ABLANDAN PIEDRAS»

—Ja no hi tornarem més! Serem bons minyons! No ens deixi que ens perdrem! Què farem sense vostè.

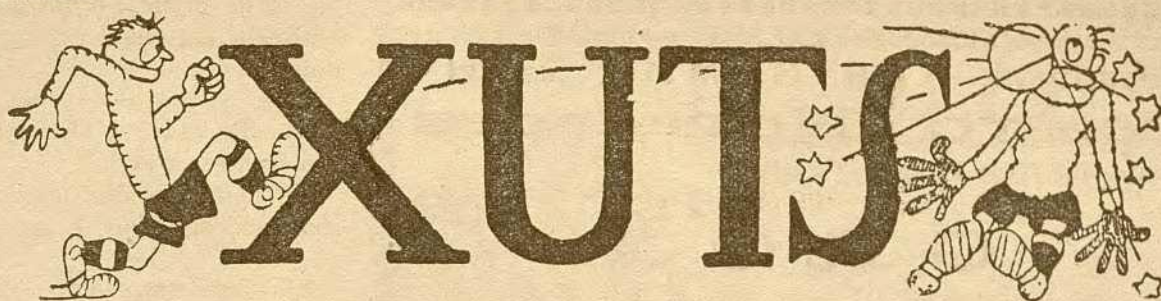
(En Cabot apart). — Tant mateix és un cas de consciència deixar-los...

C I C L E S

J. BENEDID

Telèf. 243 A. — Aragó, 270

E S P O R T S

La davantera de l'«Español» va jugar una primera part desastrosa.

En Zamora, quan va passar per davant de la llotja que ocupava en La Riva i altres directius, va exclamar, indignat:

—*Esta es, señores, la delantera del equipo campeón!*

Sort que en José-Luis no ho va sentir.

En Pedret té una carboneria a Sans. Per portar el carbó, va anar a una botiga a encarregar que li fessin uns quants cabassos.

—No podré—va dir l'amo.

—Com s'entén! Els hi pagaré al preu que siguin!

—Tot el que vulgui, però no podré!

—A mi ningú em pren el pèl!

—va cridar en Pedret, indignat.

—Si en fa per altres, també pot fer-me'n a mi!

—Ho sento molt, però es quedarà sense cabassets!

En Pedret va anar a cercar un policia.

—*Al señor le he encargado unos capacitos y se niega a hacérmelos pagando al contado.*

El policia va demanar el mo-

tiu i el botiguer humilment confessà:

—*Pero, señor guardia, cómo quiere que un servidor, que no sabe ni chutar, haga un cabasset al segundo guardameta de Cataluña?!*

Això és històric. (Bòfia!)

A. SANROMA

BALMES 62-Barcelona

**CICLES
MOTOS
Accessoris
ARTICLES
PER ESPORTS**

Vàrem trobar el cobrador d'un club ex-famós.

—I doncs, on aneu?

—Si, miri, a cobrar.

—I què...?

—No paguen, senyor Dova, no paguen!

Pensar que abans hi havia cua i ara no paguen ni a domicili!

—No ha notat que en Pelaó ha baixat de forma i que en Zabala és una «pepa»?

—I vostè no ha notat que

l'«Español» serà campió d'enguany?

Males llengües fan córrer que el dia que el «Sans» va jugar amb el «Barça», en Gularons podia jugar.

Deuen ésser calúmnies.

Eclipsi total d'en Rossell, bronca a en Grau i surra al cullet d'en Pich.

De resultes d'això la Federació és una bassa d'oli... de llumanera.

...I la llumanera ja deuen suposar qui és...

Eramos pocos y empató la abuela.

Així deia en La Riva al camp del «Sans».

Males llengües diuen que en Montesinos pensa anar a viure a Sans.

No sabem, però, si és per a jugar amb la «Unió», o si en Pedret l'ha llogat per la seva carboneria.

En Llovera ha apujat la tarifa. Diu que al preu que estan les subsistències, és impossible

SABATERIA

A la Parisienne

Comte de l'Asalto, 17

Sabates futbol, a 14 ptes.

Calçat de luxe per a senyors, a preus igualment econòmics

CASA CUYÁS

Portal de l'Angel, 11 i 13

☛ Teléfon 3822-A ☛

Radiotelefonía

Cinematografía

Proyección

Fotografía

Tot a preus baratíssims

CARNESTOLTES 1925
Festivals AURIGEMMA en el
Teatro Novedades

Dissabte dia 7 de Febrer

PRIMER BALL DE DISFRESSES

G R O C

Dijous Gras a la tarda

GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS

arbitrar un partit per menys de cinquanta duros.

La Federació ha dit que no tenia raó, car el reffi ja podia comptar amb la *calderilla* que li tirava el públic.

Els altres reffis, quan han sabut que a en Llovera estaven disposats a pagar-li cinquanta duros, han dit que ells també eren de plànyer i que no sortien al camp per menys de dues centes cinquanta pessetes.

De totes maneres, a darrera

hora, amb tres pessetes els van fer contents.

...I vostès no saben per què vol l'augment en Llovera? Per casar-se.

Que Déu li mantingui l'autoritat.

Sembla que del partit que té de fer la selecció del «Barça» i l'«Europa» contra l'Uruguai, en Gamper pensa fer-ne l'equip de la temporada que ve.

Pel que pugui succeir, en Ma-

tas ja ha donat l'ordre de celebrar els entrenaments a porta tancada.

El «Barça» i l'«Europa» ja tornen a ésser amics.

No hi ha res que uneixi tant com la desgràcia.

El *Deportes*, amb aquella perspicàcia que atabala, diu:

«Claro está que los guardaremos muy mucho de afirmar que el Barcelona siga manteniéndose en el lugar que ocupa, como tampoco el que avance o retroceda...»

Ens han assegurat que el redactor que va escriure aquestes ratlles va sofrir una congestió cerebral deguda a l'esforç que va fer.

A Reus no els ve d'un tanto ni de trenta.

En Taulà està fent una relació dels gols que li han fet al «Reus» aquesta temporada, que

Lector del XUT!

No n'hi ha prou amb ésser atleta, *cal ésser home*.

I només aconseguiràs ésser un home quan la teva *condició física* estigui al mateix nivell que la teva *cultura*.

Per aixó et recomanem que facis esport, però també que t'eduquis.

Llegeix, per tant,

Les Lletres Catalanes

que és la revista literària més amena que es publicarà en català.

quan la tingui sumada la publicarem.

Si triguem, no en facin cas, car la relació és molt llarga.

L'amo té por de què en Dova, d'amagatotis, escriu alguna ressenya a *Deportes*.

Perquè se'n convencin, reproduïm un retall de la ressenya del partit «Sans»-«Español»:

«El Español, más científico, más «hecho», más equipo, en fin, debiera tener presente que la «traca acaba con el trueno gordo» y que después, acostumbra a no pasar nada. Pero si se dejan impresionar, si se encantan con el silbido de media docena de cohetes, es probable que alguno les caiga del cielo y les dé en un ojo. El Español se «impresionó ante unos juegos artificiales; y en este «encantamiento» sufrieron casi la pérdida de dos puntos...»

Nosaltres, al lloc de l'amo, també dubtaríem.

Clinica Dental Econòmica

molt convenient per als obrers.
Extraccions sense sofriment
des de 3 pts. i regal d'un flascó
dentífric «París» que val 2 pts.
Corones i ponts des de 25 pts.—Dentats des de 100 pts.—Radiografies des de 10 pts., etc.

Auzies Mare, 19, pral. 2. - Barcelona

En Sampere, a Badalona, es va espantar i va concedir un penal als «badalonins» perquè no l'esbronquessin.

Li recomanem que no vagi pas mai a pendre el sol a Port-Bou, perquè l'esperen per llegir-li un vers allusiu, i hi ha allusions que deixen senyal.

Si hi ha algun sidralista que per la quantitat de quatre peles (peles, 4) es vulgui vendre els vint-i-dos primers números del XUT!, li agraïrem que passi per la nostra Redacció qual-

A. CALLIZO

Uniformes militars

Per a adquirir un bon equip i elegant, no és indispensable gastar molt; precisa encarregar-lo a aquesta casa, única que pot satisfer el gust més exquisit, com poden demostrar-ho centenars de clients de la bona societat barcelonesa que s'hi han servit

Demaneu catàlegs

RONDA UNIVERSITAT, 29, PRAL.

BARCELONA

sevol tarda de dia feiner que no sigui festiu.

Ull viu, sidralistes! Hi van pela amb vuitanta de ganància! El desprendimiento y la ganancia suceden a la lactancia. [cia

Articles per a tots els esports

FONOGRAFS I DISCS

«LA NACIONAL» Sta. Anna, 21

En lloc d'en Cabot i en Rosell, aniran a Madrid, en representació de la Federació Catalana, en Forns i en Monjo.

Hi deu haver mullader altra vegada.

Ja ho esbrinarem.

En Montes va dir que aquell gol era penal perquè ell l'havia tocat amb la mà i al reflí li va dir que era gol perquè quan el va tocar amb la mà ja era dintre.

En Montes va fer el bot i a la segona part va tornar a sortir, més trempat que mai.

Segurament va sortir per reposar.

En Peidró torna al «Gràcia». Això ens ho han dit dues «pintes» («graciencia» l'una, «senses» l'altra) que tenen fama d'estar ben informades.

Es veu que el roig espirituós ha tornat a tocar la fibra sensible de l'home que més ha fet giravoltar el cap als aficionats futbolers...

El «Júpiter» fa estar amb l'ai al cor als seus partidaris. Després de guanyar els punts de dos en dos, ara s'entreté empantant els partits.

Si segueix progressant d'aquesta fàiso, er. perd un parell, es farà digne d'ingressar al grup A, i podrà alternar amb els campions i ex-campions de pa sucats amb oli.

ENTRENAMENT

de futbol a casa seva. Joc de futbol sobre la taula, científic. Demani en botigues d'esport i juguets un «GOAL»

I l'Estruch? — es pregunten una colla d'aficionats estrangers. Però els socis del «Barça» diuen: Bé, prou que sortirà el dia que el «Sabadell» jugui contra nosaltres, encara que només sigui per fer-nos la guitza.

S'ha de reconèixer que són uns vidents.

El veritable interès del campionat d'enguany està en veure qui quedarà finalista (al final) entre el «Gràcia», el «Martinenc» i l'«Europa».

No es poden fer pronòstics, car la lluita promet ésser aferrissada.

Unic procediment infalible (?) per estar al tanto en els partits a porta tancada.